

hen ad en Landevej, har han saa megen Erhvervsevne, at han kan komme ind i en Sygekasse — der stilles ingen Krav med Hensyn til, hvor langt han skal kunne trække med Koen, eller om det i det hele taget er ham, der trækker Koen, og ikke Koen, der trækker ham. Resultatet er jo ogsaa blevet, at snart sagt alle kan komme i en Sygekasse. Denne humane Fortolkning af Loven kan vi ikke have noget imod, men Følgen deraf er, at disse Mennesker ogsaa faar Ret til Invalidrente, og det er vi noget betænkelige ved. Dersom vi lægger denne humane Fortolkning af § 1 til Grund, bliver det, som sagt, saaledes, at saa at sige alle kan faa Invalidrente, og det synes jeg er mindre heldigt. Det er mindre heldigt, at alle de Mennesker, som er henvist til Særforsorg paa forskellig Vis, f. Eks. efter § 61 i Fattigloven eller i Anstalter o. s. v., faar Invalidrente. Jeg tror, at der kommer noget uklart ind i Forvaltningen derved, at de forskellige Forsørgelsesinstitutioner griber ind paa hinandens Omraade, men det staa da ogsaa for mig saaledes, at det er § 3, der er den afgørende Paragraf, naar der er Tale om Invalidrente. Naar § 1 tillader kronisk syge at komme ind i Sygekasserne, burde de ikke uden videre have Ret til Invalidrente. Det er det, der her søges rettet. Det maa konstateres, om der senere er sket en Nedsættelse af Arbejdsevnen til $\frac{1}{3}$. Alle almindelige sunde Mennesker kan ikke faa Invalidrente, uden at de kommer ud for en Sygdom eller Ulykke, som nedsætter deres Erhvervsevne. Det var Hovedsynspunktet, da Loven blev udarbejdet, og det synes jeg ogsaa maa være Hovedsynspunktet nu. Der maa paa et eller andet Tidspunkt have fundet noget Sted, som forringer enten de legemlige eller de aandelige Evner. Men deraf følger, at en medfødt legemlig eller aandelig Invaliditet ikke bør give Ret til Invalidrente.

Princippet i Invalidforsikringsloven kan vi godt tiltræde, dette, at det egentlig er Hjælp til Selvhjælp, der ydes, det samme Princip, som gaar igennem Sygekasseloven. Dette Princip er i og for sig godt, og man kan ikke have noget imod, at det bliver praktiseret i saa udstrakt Grad som muligt. I § 7 i Sygekasseloven staa der: „Personer, der paa Grund af, at de lider af en hyppig tilbagevendende eller en uhelbredelig Sygdom eller en Legemssvaghed, ikke kan anses for arbejdsføre, kan ikke optages i en anerkendt Sygekasse.“ Selv om vi nu ønsker Paragraffen fortolket saa humane som paa nogen Maade muligt, kan det ikke undgaas, at man undres over den Maade, hvorpaa

Loven praktiseres. Et Tilfælde, der henedede Opmærksomheden paa det mindre heldige ved Loven, fremkom, da man første Gang saa aandssvage blive optaget i Sygekasserne. Straks mente man, at det kunde ikke passe, men det har vist sig, at mange aandssvage kommer ind i Sygekasserne, og jeg vil indrømme, at det kan godt undertiden være berettiget, for der er aandssvage, som har mere end $\frac{1}{3}$ af Erhvervsevnen og virkelig kan erhverve noget, saaledes at der kan være Anledning til, at de kommer i en Sygekasse. Men naar man gaar saa vidt, at man ogsaa lader de aandeligt lavest stillede komme ind i Sygekasserne, saa de derved faar Retten til Invalidrente, tror jeg, at man er gaaet vel langt. Af de aandssvage er en Del — det er mest de i mindre Grad aandssvage — anbragt i saakaldt Familiepleje, d. v. s. anbragt hos private Folk, som vil have dem for en mindre Sum, end et Ophold paa Anstalterne almindeligvis koster. Undertiden er det Forældrene, som har dem, og som faar Betaling derfor. Men nogle af dem har faaet Invalidrente. Naar da Tilsynet er kommet for at se, hvordan det gaar med dem, er det blevet oplyst, at disse Mennesker faar Invalidrente, at de faar de 800 Kr. — i Forvejen har de som offentlig Hjælp 2—300 Kr. —, og det har man studset noget over. Man har fundet det mærkeligt, at Mennesker, som forsørges af det offentlige, nu pludselig faar 800 Kr. ekstra, og man har ment, at dette vilde medføre adskillige mindre heldige Ting, hvilket ogsaa har vist sig at være Tilfældet. Det medfører jo let, at Forældre eller Værger ikke ønsker at faa deres aandssvage Børn under Aandssvageforsorg, idet de faar mere for dem, naar der betales Invalidrente til dem. At dette ikke er ganske heldigt, kan vel nok alle være enige om.

Det vil altsaa ses, at Lovens Udførelse i Praksis har virket noget uheldigt baade økonomisk og for den aandssvage Person. Man kan maaske nok kalde Loven for en Forsikringslov; det er den jo til en vis Grad. Naar Præmierne betales, har de paagældende Ret til Invalidrente. Det er ogsaa hævdet, og maaske med nogen juridisk Ret, men jeg mener alligevel, at de Forhold, jeg har omtalt, er meget uheldige. Jeg kunde fristes til at citere Ordet: Dersom det er Lands Lov og Ret, saa er Loven slet. Jeg har ikke et eneste Sted i Udtalelserne under Lovens Gang gennem Tingene set antydet, at Loven skulde forstaaes paa den Maade, at Folk, der var aandeligt saa langt nede — nu holder jeg mig til de aandssvage, for det er